Jei analizuotume skirtingas religijas, pamatytume skirtingus ritualus. Taip pat pamatytume skirtingas garbinimo objekto idėjas. Kai kurie žmonės, užvaldyti pasišventimo savo širdyse, įkurdina Viešpaties formą savo sieloje, savo prote ir galiausiai išoriškame pasaulyje. Suprasdami, kad šis pavidalas nesiskiria nuo Viešpaties pavidalo viduje, jie garbina šį pavidalą. Kai kurios religijos labiau pasikliauna logika, todėl jų pasekėjai savo prote susikuria Dievo sampratą ir ją garbina. Jie nepripažįsta išoriško Dievo pavidalo. Tačiau realybėje, visos šios sampratos taip pat yra Viešpaties formos. Dėl kalbos skirtumų, skirtingos religijos Dievą vadina vis kitokiais vardais. Religijos naudoja skirtingus vardus, ir kalbos, naudojamos garbinimo metu taip pat skiriasi.

Dėl šių penkių skirtumų visiškai natūralu, kad įvairios religijos atrodo gana skirtingai. Tačiau yra labai negražu ir netgi žalinga ginčytis dėl šių skirtumų. Kai vienas žmogus nueina į kito žmogaus garbinimo vietą, jis turėtų galvoti šitaip: „Šie žmonės garbina mano Viešpatį, tik kitokiu būdu. Dėl mano kitokio auklėjimo, aš negaliu iki galo suvokti šitos garbinimo sistemos. Tačiau, ši patirtis gali pagilinti mano supratimą ir dėkingumą mano garbinimo sistemai. Viešpats yra vienas, tikrai ne du. Aš su pagarba lenkiuosi tam pavidalui, kurį matau čia, ir meldžiu, kad Viešpats šiuo nauju pavidalu sustiprintų mano meilę Viešpačiui mano įprastu pavidalu.“ Tie, kurie nesilaiko šios procedūros, ir vietoj to kritikuoja kitas garbinimo sistemas arba rodo joms priešiškumą, prievartą ar pavydą, yra kvaili ir nieko verti. Kuo labiau jie užsiima tuščiais ginčais, tuo labiau jie išduoda savo pačių religijos tikslą.

ištrauka iš Bhaktivinodos Thakuros, "Sri Caitanya Siksamrta", I skyrius.